

Prinderea unui irlandez care îl căuta pe Dracula în Carpați

Prizonierul este un vagabond. E tânăr și slab. Poartă un rucsac kaki în spate. Fără nimic pe cap. Are părul roșcat, ca o perie. Poartă o cămașă roșie cu carouri negre, pantaloni albaștri de bumbac și e încălțat cu un fel de sandale fixate pe picior cu curelușe de piele. E escortat de doi jandarmi în ținută de luptă, cu arma pe umăr și baioneta la țevă. Jandarmii și prizonierul lor sunt de-o seamă. Abia dacă au 20 de ani.

Convoiul înaintează încet pe mijlocul drumului. Nu e un drum mare, ci, mai degrabă, un drumeag întortocheat, croit prin pădurea deasă de brad. Prin inima munților. Din când în când, drumul devine întunecos, asemenea unui tunel săpat în verdele pădurii. Nordul României, Moldova. La câteva zeci de kilometri depărtare de Petrodava, capitala ținutului. E ora două după-amiază. Soarele e ținut în înaltul cerului. Zăduful se întinde apăsător, ca un metal topit. E 23 iunie. La două zile după solstițiul de vară. În această regiune, situată în marea periferie orientală a Europei, cele patru anotimpuri se succed cu precizia mersului trenurilor. Iarna e atât de frig, încât seva din măduva copacilor îngheață. Casele sunt îngropate în zăpadă până la acoperiș. Primăvara, care începe brusc și fără vreo tranziție, muntele arată jalnic, asemenea unui câmp de bătălie după un bombardament de artilerie. Stâncile sunt zdrobite, drumurile

retezate, arborii despicați și frânți, iar pământul e gol, devastat. Vara, care tocmai a început de două zile, este una toridă. O căldură copleșitoare. Ca în deșert. Climat continental.

Cei doi jandarmi înaintează încet, târându-și picioarele în care poartă bocanci butucănoși cu ținte. Invidiază sandalele ușoare ale prizonierului lor.

– Dacă toți prizonierii din regatul României ar fi semănat cu dumneavoastră, domnule Albion, viața jandarmilor ar fi fost un praznic fără sfârșit, spune unul dintre soldați.

– Nu mă numesc Albion, răspunde prizonierul.

Vorbește prost românește. Adaugă furios:

– De ce-mi spuneți tot timpul Albion? Știți foarte bine că nu e numele meu.

– Albion este un nume deosebit de frumos, spune jandarmul care merge în dreapta prizonierului, pe nume Titu Cozoroc.

Adaugă zâmbind:

– Mi-ar plăcea mult să mă cheme Albion. Nu doar că Albion este un nume foarte frumos, dar vi se potrivește atât de bine, încât, privindu-vă, parcă nu vi s-ar putea spune altfel. Cum ai putea să numești un om care are pielea atât de albă ca a dumneavoastră? Ați băgat de seamă că, atunci când vi se spune Albion, o facem cu prietenie, cu tandrețe? Vi se spune Albion deoarece sunteți iubit. Nu e motiv de supărare. După câte am auzit spunându-se, odinioară, englezii nu aveau alt nume decât cel de Albion. Dar, dacă nu vă place, iertați-ne. Nu știm să ne comportăm cum se cuvine. De unde am ști? Sunteți primul englez pe care l-am capturat vreodată în Carpați. Ca să fiu sincer, vă mărturisesc că nici nu mi-a trecut prin cap că am să dau de vreun englez în pădurile noastre. E adevărat că ați venit în Carpați ca să-l întâlniți pe Dracula?

– Deveniți dintr-o clipă în alta tot mai stupid, spune Albion. Întâi de toate, nu am fost capturat, cum ați susținut. De ce spuneți că am fost capturat? Sunt o ființă omenească. Ființele omenești nu se capturează. Animalele sălbatice se capturează, nu oamenii.

Pielea albă cu pistrui a lui Albion a devenit ca de purpură.

– Numele meu este Baldwin Brendan. Nu mă cheamă Albion. N-am fost capturat. Am fost interpelat de către autoritățile militare române. În munții voștri au fost decretate recent legea marțială și starea de asediu. Străinii care vin la voi trebuie să aibă pe pașaportul lor o viză militară. Eu nu am o astfel de viză. Nu știam că a fost declarată starea de asediu. Iată pentru ce am fost interpelat. Dar n-am fost capturat. Să vă între bine în cap: doar lupii, vulpile, iepurii și mistreții sunt capturați, nu oamenii.

– Vă cerem iertare, spune jandarmul care merge în stânga prizonierului.

E scund. Se numește Mircea Gologan. Aduagă:

– La jandarmerie, noi spunem mereu că cutare ori cutare persoană a fost capturată. Chiar și ziarele scriu: „Poliția a capturat...” Nu știam că nu este corect să spunem asta unui englez. Iertați-ne! Suntem neștiutori. Nu știm cum să ne comportăm cu oamenii civilizați. De altfel, v-am spus că e prima oară când vorbim cu un englez. Sunteți singurul englez în carne și oase pe care l-am văzut. Nimeni n-a văzut vreodată în zonă un englez. Când ne vom întoarce în satul nostru, după ce terminăm armata, și când vom povesti că am văzut un englez, că am vorbit cu el, că chiar l-am escortat, ne vor invidia toți oamenii din sat.

– Nu sunt englez!, țipă prizonierul. V-am spus doar că sunt irlandez.

– Iertați-mă, spune jandarmul Gologan. Ce-o să creadă mama dumneavoastră când o să-i povestiți, când vă veți întoarce acasă, că ați fost dus pe jos între doi jandarmi, așa cum sunt duși marii criminali? Mama dumneavoastră va crede că noi, românii, suntem un popor sălbatic și sadic. N-o să gândească așa mama dumneavoastră?

– Mama mea n-o să gândească nicicum. Mama mea a murit. În ceea ce mă privește, cred că armata regală a României a avut o atitudine corectă. Comportamentul ei a fost întotdeauna echitabil și plin de curtoazie. Munții cad sub incidența legii militare. E un fapt de netăgăduit. Aveam obligația să mă

conformez legii. *Ignorantia legis neminem excusat*. Adică: „Necunoașterea legii nu este o scuză.” Când am ajuns la Dorna, acum șase zile, mi s-a adus la cunoștință că intrasem ilegal în țară, deoarece nu dețineam o viză militară. Mi-am recunoscut greșeala și am vrut să fac cale înapoi. Am intenționat să mă întorc la București și să solicit viza necesară. Locotenentul care conduce orașul Dorna mi-a adus la cunoștință că nu pot să plec, căci nu era în drept să mă lase să mă întorc. Competența lui este limitată. De altfel, el nu era nici autorizat să mă lase să descind aici. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să mă interpeleze și să mă conducă la comandamentul cel mai apropiat, la Petrodava, la o distanță de o sută de kilometri. Nu mi se putea permite să merg la Petrodava liber. Nu circulă nimeni liber, fără viză. Pe de altă parte, nu se putea constitui un convoi pentru transportul prizonierilor doar pentru mine. Ar fi fost prea mult. Un convoi de prizonieri constituit după regulament, acum, înseamnă jumătate dintr-o companie. Mai multe vehicule. E oneros, disproportionat, ținând seama că nu este vorba decât de un singur prizonier. Armata și poliția sunt prinse în războiul împotriva haiducilor, acești tâlhari sângeroși care bântuie prin munți și seamănă teroare. Am înțeles dificultățile pe care le presupune cazul meu. Am acceptat de bunăvoie și cu bună credință singura soluție rezonabilă, soluție care prevedea transferul meu de la Dorna la Petrodava. În mici etape. La viteza pasului omenesc. Deplasări de o zi. Jandarmii satului, care nu au dreptul să îndeplinească misiuni decât în perimetrul postului lor, mă escortează pe jos până în satul vecin. Îmi petrec noaptea la post, și a doua zi sunt escortat până în alt sat. Parcurg astfel, de zece zile, de la cinci până la zece kilometri zilnic. Etape asemănătoare aceleia pe care o parcurgem acum. E dificil, însă e o soluție corectă, echitabilă. Și e conformă circumstanțelor. În munții voștri e război. Un război fără milă împotriva tâlharilor. Am înțeles situația. Dacă voi doi sunteți în ținută de luptă, cu baioneta la armă și cu grenada la centură, unul în dreapta și celălalt în stânga mea, nu este pentru a mă împiedica să fug, pe mine, prizonierul vostru, ci pen-

tru a mă proteja în cazul în care vom fi atacați de tâlhari. Nu sunteți paznicii mei. Sunteți gărzile mele de corp. Din această cauză, faptul că cercul de zece zile între doi jandarmi din sat în sat, escortat ca un criminal, nu mă jenează deloc. Dimpotrivă, e liniștitor. Una ca asta mă flatează.

– Astăzi este ultima etapă, spune jandarmul Gologan. Cea mai lungă, de altfel.

Mircea Gologan, de când au început discuția, fredonează mereu o doină. Un cântec de dor. Jandarmul Gologan pare mereu absent, căci e îndrăgostit pătimaș de o fată din Bogaz, unde, de doi ani, își efectuează serviciul militar de jandarm. Dragostea o ține în taină. Un jandarm este o autoritate. O autoritate militară. E la serviciu ziua și noaptea. Fără încetare. Autoritățile militare nu au dreptul să întrețină relații afective și amoroase cu civilii în timpul serviciului lor. Iubita sa este, fără doar și poate, o civilă, și el va fi o autoritate în exercițiul funcțiunii sale până la sfârșitul serviciului militar. Așteaptă cu nerăbdare liberarea și întoarcerea în viața civilă pentru a-și mărturisi dragostea iubitei sale. De pe picior de egalitate. De la civil la civilă. Între timp, fluieră cântece de dragoste pline de tristețe.

– E ultima dumneavoastră etapă, repetă jandarmul Gologan. Își încetează fredonatul. Pariez că nu veți uita nicicând cele zece zile de captivitate la români. Nu-i așa că sunt de neuitat? Toți jandarmii au primit ordin să vă primească, să vă adăpostească și să trateze ca pe un prinț. Înainte de sosirea dumneavoastră, soția brigadierului nostru șef ne-a pus să facem lună jandarmeria. Peste tot, curățenie ca la carte. V-am pregătit patul cu cearșafuri nou-nouțe. Am pus sub saltele flori de sulfină, ca patul să miroasă frumos. S-au făcut pentru primirea dumneavoastră mai multe cheltuieli decât pentru comandantul colonel al regiunii de jandarmi când trece în inspecție. În ajunul sosirii dumneavoastră, la jandarmerie au fost tăiați un purceluș de lapte și trei cocoși, s-a făcut brânză proaspătă și a fost adusă o vadră de vin de la oraș. Au fost invitate toate notabilitățile pentru a vă ține companie la masă. Ieri seară ați avut cu dum-

nevoastră la petrecere pe preotul din Bogaz, pe perceptor, pe cei trei dascăli, pe primar, pe medicul ținutului, pe secretarul primăriei. Toți au fost invitați la jandarmerie în onoarea dumneavoastră. Se aude că de zece zile ați fost primit în același fel în toate posturile de jandarmerie din satele pe unde ați trecut. Ieri seară ați benchetuit până la două noaptea. Ca la nuntă. Cu taraf de lăutari și cu discursuri. Toți cei prezenți au toastat, au ridicat paharul pentru regina Angliei, pentru dumneavoastră și țara dumneavoastră, urându-vă bun venit și ședere frumoasă în Carpați. Toate autoritățile prezente v-au mulțumit pentru onoarea pe care ați făcut-o satului prin prezența dumneavoastră. N-aveți de ce să vă plângeți. Dimpotrivă. Vă va fi făcut mare plăcere să vedeți harta Imperiului Britanic așezată în onoarea dumneavoastră, în culori, pe toți pereții jandarmeriilor, nu-i așa?

– Anglia nu este țara mea, răspunde prizonierul sec. Țara mea este Irlanda. V-am spus că nu sunt englez, sunt irlandez.

– Aveți pașaport englezesc, spune jandarmul Cozoroc. L-am văzut. Îl am la mine, cu toate celelalte documente ale dumneavoastră. M-am uitat în el, căci este prima oară când văd un pașaport englezesc. E scris frumos deasupra că este eliberat în numele grațioasei sale majestăți Regina Angliei, căreia îi sunteți supus.

– Sunt irlandez!, țipă Baldwin Brendan.

– Pentru noi n-are prea mare importanță, spune Gologan. Noi, românii, îi iubim pe toți străinii, orice ar fi aceștia. Mai ales pe străinii veniți de foarte departe, ca dumneavoastră. În toate casele românești, chiar și în cele mai sărace, există o cameră care se numește „camera străinilor” și care este mereu pregătită pentru a primi oaspeți. Nu pentru turiști care își plătesc șederea. Nu. E pregătită pentru cazul în care, într-o seară, la căderea nopții, niște străini ar bătea la ușă, așa cum au bătut la ușă lui Avraam și a Sarrei. Cei trei vizitatori ai lui Avraam erau străini, ca toți ceilalți. Însă doar în aparență. Căci, în realitate, erau trei îngerii. Ați văzut icoanele noastre în care este reprezentată această vizită? Noi, românii, numim această icoa-

nă *Philoxenia*, iubirea de străini. În ea poate fi văzută Sarra, soția bătrânului Avraam, ospătând pe cei trei străini, fără a ști că ei sunt de fapt înger. Facem întotdeauna așa. Îi invităm la masa noastră și pregătim paturi pentru toți străinii care ne bat la poartă, căci cine știe dacă acești străini nu sunt îngeri, ca cei care au sosit la Avraam?! Cine poate ști?

– Credeți că aș putea să fiu un înger?, exclamă Albion. Cât de proști puteți fi! Încetați cu temenelele.

– Chiar dacă nu sunteți înger, ci om, după cum păreți, nu aveți mai puțină valoare, spune Cozoroc. Și aș spune chiar că, în cazul în care nu sunteți înger, valorati mai mult. Dumnezeu a coborât din cer pentru a-i mântui pe oameni, nu pe îngeri.

– Aceasta pentru că oamenii zăceau în păcat, spune irlandezul.

– Și îngerii erau în păcat. O parte din îngeri. Îngerii căzuți. Dar Dumnezeu n-a venit pentru a-i salva. Îngerii vor rămâne căzuți până la sfârșitul lumii. Dumnezeu i-a mântuit pe oameni. Aceasta înseamnă că oamenii sunt mai de preț decât îngerii. Căci se salvează mai întâi ceea ce este mai de preț, cei pe care îi iubești mai mult. Iată cum credem noi. Din acest motiv îi iubim pe oameni. Însă pe dumneavoastră vă iubim într-un mod aparte, mai mult decât pe alți străini. Ați putut observa asta. Vă iubim mai mult pentru că veniți mai de departe decât ceilalți străini pe care îi întâlnim. Locuiți la capătul Occidentului. Am văzut pe hartă orașul Derry, unde v-ați născut. Dincolo de insula dumneavoastră nu mai e nimic. Nimic, în afară de apă. Se sfârșește pământul și începe oceanul. Vă iubim, de asemenea, deoarece cântați foarte frumos. Aveți o voce superbă, spune jandarmul Gologan. Vocea dumneavoastră e catifelată, ca sunetul de violoncel. Ieri seară, la masă, toată lumea vă ruga să mai cântați un cântec din țara dumneavoastră.

Prizonierul roșește până în vârful urechilor. Chipul i se luminează de plăcere. Știe că jandarmul exagerează, că spune aceasta pentru a-l flata. Dar îi face plăcere.

– Mulțumesc pentru compliment, răspunde irlandezul, dar exagerați.

– Nu e vorba de vreun compliment, spune Gologan. Aveți atâtea daruri... Portretele brigadierului-șef și al soției sale sunt formidabile. Sunt mai clare decât fotografiile. Soția brigadierului era așa de mulțumită că i-ați făcut portretul, încât a venit să ni-l arate la bucătărie, deși nici măcar nu se uscaseră culorile. Ne-a spus că va cumpăra rame aurite și va pune portretul său și pe cel al soțului ei la panoul de onoare al jandarmeriei. Portretele preotului, doctorului, receptorului, toate portretele pe care le-ați pictat ori desenat ieri seară sunt extraordinare, adaugă Gologan. Toți oamenii din sat au venit să le admire în această dimineață. Desenați minunat și atât de rapid... Atât de iute, ca și când ați scrie. V-ați supăra dacă ne-ați face și nouă portretele? Pentru dumneavoastră e o treabă ușoară. Dacă acceptați, ne-ați face cei mai fericiți jandarmi din lume. Am cumpăra și noi rame aurite.

– Nici eu, nici colegul meu Gologan nu am avut și nici nu vom mai avea vreodată ocazia să avem portrete pictate de un mare artist – un pictor venit, ca dumneavoastră, de la marginea de apus a Europei. Dar, dacă ceea ce vă cerem e prea mult, vă rugăm să ne iertați îndrăzneala.

– De asta mi-ați făcut încă de la început atâtea temenele?!, exclamă prizonierul. Accept. Alegeți un loc unde să ne oprim. Undeva la umbră. Am să vă fac portretele. O să aveți, astfel, o amintire de la irlandezul pe care l-ați capturat în Carpați. E *all right?*